

Всяка година, три седмици след Коледа, Престън и Констанс Уитиър напускаха дома си в Ню Йорк и отиваха на почивка. Когато децата бяха по-малки, любимата им домашна помощница от Германия, Фрида, и някоя от безбройните бавачки се грижеха за шестте им деца. Те се прибираха пълни с енергия и освежени след романтичните две-три седмици извън дома. И двамата обичаха да карат ски, а любимото им място за ваканция бяха Алпите. Предпочитаха Куршевел, Вал д'Изер и Межев във Франция, Цермат и Сейнт Мориц в Швейцария. Понякога отиваха на ски в Аспен или Вейл, Колорадо, но предпочитаха вече традиционната ваканция без деца в Европа отколкото в Щатите. Често взимаха децата, когато отиваха в Аспен за зимната си ваканция. Но пътешествията им в Европа бяха специално удоволствие за Кони и Престън. Обикновено приключваха забавлението си с уикенд в Париж или Лондон преди да се върнат в Ню Йорк към семейния живот. Когато децата пораснаха, започнаха да се шегуват с родителите си за пътешествието им, което наричаха „зимен меден месец“.

Всички прекарваха лятото на остров Шелтър, в голямата къща, но когато децата спряха да идват за летните си почивки и вилата се превърна повече в бreme, я продадоха. Кони и Престън се опитаха да опростяват живота си през последните години. Ограничиха излишните разходи и започнаха да избягват ангажименти, които изискваха прекалено много работа. През лятото наемаха вила в Мейн, Хамптън или Кейп Код, достатъчно голяма, за да побере и децата, които искаха да им гостуват за няколко дни или за уикенда. Наемането беше по-лесно от грижите по собствен имот, а главоболието да поддържаш вила беше нечий чужд проблем, а не техен. Децата никога не идваха по едно и също време, така че не се нуждаеха от огромна къща. Престън и Кони все още спазваха традицията на зимния меден месец. Беше важен за тях и го очакваха с нетърпение цяла година. След четиресет и три години брак, това все още им приличаше на меден месец. Кони вече беше на шейсет и пет и времето бе отлетяло невъзвратно. Тя не можеше да повярва, че децата ѝ вече бяха възрастни хора. Дори най-малката, Анабел, вече беше на двайсет и една.

Най-големият им син, Лайл, беше на четиресет и две, женен, с две деца – син и дъщеря. Томи беше на десет годинки, а Девън – на седем. Съпругата му, Аманда, бе разочарование за всички тях. Преди десет години Лайл се наслаждаваше на ергенските си години и процъфтяващата си кариера в търговията с недвижими имоти, когато Аманда забременя и той се ожени за нея. Тя никога не прие семейството им, нито пък те нея. Беше своенравна и мързелива. Констанс я намираше за алчна, но Престън бе малко по-благосклонен. Аманда беше умна, жизнена, забавна и сексапилна и знаеше как

да очарова Лайл. Скоро след като се ожениха Кони забеляза, че синът ѝ не изглеждаше щастлив, макар Лайл никога да не се оплакваше. Беше лоялен мъж и искаше бракът му да върви добре.

Аманда не остана на работа и един ден след като се ожениха. Имаше вкус към луксозния живот, искаше все повече и повече от Лайл, а му даваше съвсем малко, поне според Кони. Но Кони обичаше внуците си и искаше да прекарва време с тях.

Анабел, сега на дваайсет и една, и Бенджи, на дваайсет и осем, бяха най-малките деца на семейство Уитиър и все още живееха у дома. Кони обичаше и двамата да са наоколо. Другите им деца, всички поели нагоре в кариерата си, се бяха изнесли от семейния дом още преди години. Глория, втората след Лайл, заемаше важен пост на Уол Стрийт и щедро даваше бизнес съвети на братята и сестрите си, независимо дали те ги искаха или не. Тя си купи апартамент в Ъпър Уест Сайд, беше влюбена в мястото. Посещаваше дома на родителите си често, но беше щастлива да живее сама, дори сега, на трийсет и девет години.

Близнаците, Каролайн и Чарли, си купиха общ апартамент в Сохо. Бяха на трийсет и три и работеха усърдно по модната си линия за женски тоалети, която се разрастваше все повече. Прекарваха всеки час, през който бяха будни, в работа. Бяха ремонтирали и превърнали просторен бивш склад в жилище и се чувстваха добре. Неразделни като деца, те бяха избрали да живеят и работят заедно като възрастни. И се справяха чудесно.

Лайл беше единственият от шестте деца, който бе семеен. Глория, Чарли и Каролайн бяха прекалено заети с кариерите си и на хоризонта не се забелязваше брак, нито дори сериозна романтична връзка за никого от тях в забързания им свят. Бенджи се нуждаеше от помощта на родителите си, а на дваайсет и една, Анабел беше твърде млада за брак и това въобще не я вълнуваше. Но пък нямаше търпение да се изнесе в собствен апартамент и преговаряше с Кони и Престън да ѝ позволят да го направи. Да бъде независима беше единствената ѝ цел в момента. Наскоро бе напуснала колежа, от което те бяха ужасно недоволни, и се бе върнала да живее при тях. Това ѝ пречеше да ги убеди, че се нуждае от повече свобода. Засега перспективата да се премести в собствено жилище изглеждаше невъзможна. А Бенджи се радваше страхотно, че тя отново си беше вкъщи.

Кони и Престън се запознаха на дебюта ѝ в Ню Йорк, когато тя бе представена в обществото – остарял светски ритуал, към който семейството ѝ все още се придържаше. Престън беше десет години по-възрастен и тогава не ѝ обърна внимание. Тя беше просто едно от двайсет и петте осемнайсетгодишни момичета в красиви бели рокли, които се покланяха грациозно и имаха придружители на тяхната възраст. Срещнаха се отново след време, в първата работа на Кони, след като завърши „Васар“. Започна като младши редактор в издателството, където Престън вече беше уважаван старши редактор. Той я забеляза веднага, оцени нейната интелигентност и красота. Ожениха се следващото лято.

Кони се отказа от кариера, за да отгледа децата, които планираха да имат. Престън се занимаваше с издателска дейност. Седемдесет и пет годишен сега, той бе пенсионер от десет години. Двамата се наслаждаваха на факта, че разполагат с повече време, което да прекарват заедно, а и имаха доста общи интереси. Никога не им омръзваше да са заедно и между тях все още проблясваше романтична искрица, която прерастваше в солиден пламък по време на зимния им меден месец в Европа.

Произходът им бе сходен. Семейството на Престън беше натрупало огромно състояние от стомана и мед в началото на двайсети век. По време на Голямата Депресия то значително бе намаляло, но не бяха съсипани напълно, както много други хора. Просто притежаваха по-малко от преди и трябваше да живеят по-скромно. Но нито Престън, нито Кони държаха на лукса, а и въпреки рецесията, имаха достатъчно, за да живеят добре. Престън бе инвестирал парите си разумно, а и заплатата му беше солидна. Можеха да живеят удобно с шестте си деца, без излишни екстравагантности. Децата им бяха отлично образовани и един ден щяха да наследят скромни суми, но нямаше да са богати като семейството му навремето. Цената на къщата и инвестициите на Престън предполагаха солидни данъци върху наследството, а това, което останеше, щеше да бъде разделено на шест. Парите щяха да помогнат на децата да си купят къщи, да образуват собствените си деца и да започнат бизнес. Щяха да живеят прилично, но никой от тях нямаше да забогатее от наследството си.

Майка им, Кони, бе наследила малка сума от родителите си и от бабите и дядовците си, но тяхното състояние не можеше да се сравнява с това на Престън, а и парите се бяха стопили през годините. Но Престън се грижеше добре за семейството си.

Най-ценното, което щяха да оставят на децата си, бе къщата, в която живееха още преди раждането на Лайл. Приличаше на величествен палат, който бяха купили за абсурдно ниска сума на търг за иззети от банката къщи, случайно открит от Кони. Никой не искаше къща с такива размери, затова се сдобиха с нея на цена, която можеха да си позволят. Намираше се на прекрасно място, между Пето авеню и Мадисън. Навремето изключително елегантен дом, те я бяха превърнали в истинско семейно огнище, въпреки размерите и историята ѝ. Мястото, където се намираше, я правеше скъпоценна, и те очакваха децата да я продадат някой ден за астрономична сума. В началото, когато Кони откри къщата, Престън се страхуваше, че е прекалено голяма за тях, но впоследствие с шестте им деца се бе оказала идеална. Беше с красиви гипсови розетки, величествени високи тавани, изящни френски прозорци и няколко облицовани с ламперия стаи. Кони и Престън я поддържаха добре, но с един ремонт и модернизирание, величието ѝ можеше лесно да бъде възстановено от нови собственици, готови да харчат пари. Къщата можеше да донесе цяло състояние от подходящия купувач. Беше се оказала най-добрата им инвестиция и струваше много повече отколкото бяха платили преди четиресет и две години.

Децата им по никакъв начин нямаше да искат да живеят там заедно, особено след като имаха семейства и деца. Кони и Престън бяха заявили в завещанията си, че искат къщата да бъде продадена. И шестте деца все още бяха силно привързани към семейния дом, но продажбата му щеше да увеличи много парите, които като наследство щяха да получат. Сега, когато само двете най-малки деца живееха с тях, имаха повече място отколкото им бе нужно. Само Лайл беше женен и имаше деца, но след като и другите се задомяха, бездруго нямаше да имат нужда от къщата. Беше огромна и трудна за поддържане, а родителите им не можеха да си представят някой от тях да успее да откупи дяловете на останалите.

Лайл беше най-преуспелият от децата им. Имаше добра възможност да печели сериозни пари и се справяше отлично. Глория също печелеше добре, с голяма заплата и комисионни. Но къщата не беше подходяща за Лайл и Аманда и двете им деца. А и те имаха великолепен апартамент малко по-нагоре в града. Величественият дом не беше подходящ и за Глория, която все още не бе омъжена на трийсет и девет години, след серия провалени връзки и годеж, когато едва не я зарязаха пред олтара. Сега твърдеше, че бракът не е за нея, и влагаше цялата си енергия в кариерата си. Кони се съмняваше, че дъщеря ѝ някога щеше да се омъжи, или пък щеше да го направи късно в живота си. А и Глория обичаше апартамента си в прекрасна стара сграда с гледка към парка.

Чарли и Каролайн се бореха да преуспеят в модния бизнес и обичаха жилището си в Сохо. Живееха и работеха заедно.

Когато Анабел изостави колежа, твърдейки, че е отегчена, родителите ѝ настояваха тя да се върне и да завърши образованието си или да си намери работа преди да ѝ купят подходящ за нея малък апартамент. Бенджи щеше да си остане при тях, въпреки че беше по-голям от Анабел. Чувстваше се щастлив у дома.

Поради всички тези причини, Кони и Престън не се съмняваха, че къщата щеше да бъде продадена някой ден. Надяваха се да останат тук докато им дотежеше прекалено много да се грижат за нея. Но засега и двамата бяха в добро здраве и се чувстваха щастливи. Обичаха стария си дом и не възнамеряваха да го продадат в близко бъдеще. Все още можеха да си го позволят, като не харчеха много за ремонти и поправяха само това, което бе необходимо.

Фрида, старата им икономка, вече на осемдесет и шест години, все още беше с тях. От време на време наемаха допълнителен персонал, когато им предстояха тежки задачи, с които Престън вече не можеше да се справи сам. Той обичаше да се мотае из къщата и да я поддържа в добро състояние, но не можеше да се заеме с ремонт на водопровода и електрическата система.

Престън често играеше голф с пенсионираните си приятели, а Кони предпочиташе тенис. От време на време отиваха на ски във Вермонт през уикендите. И двамата бяха в чудесна форма и обичаха да карат ски. Водеха приятен живот и се гордееха с децата си, въпреки че Анабел сериозно ги притесняваше. Тя трябваше да се върне в колежа или да започне работа, но засега не се захващаше с нищо. Родителите ѝ смятаха, че прекалява с бурния нощен живот в Ню Йорк. Анабел вечно скиташе по купони и клубове с приятели. Другите им деца бяха несравнимо по-сериозни на нейната възраст. Лайл беше завършил „Йейл“ и бе взел магистърската си степен в „Кълъмбия“. Глория се дипломира в „Харвард“. Близнаците завършиха колежа по дизайн „Парсънс“, защото бяха влюбени в модната индустрия още от тийнейджърските си години. Веднага след като се дипломираха, създадоха свой бизнес. Каролайн беше дизайнерката, а Чарли отговаряше за финансите. Бенджи пък работеше в приют за животни и бе отдаден на питомците си. Само Анабел сякаш нямаше определена цел в момента, но пък все още бе твърде млада. Майка ѝ я държеше под око, както и Бенджи. Престън с радост оставяше родителските грижи на жена си. Беше възпитавал строго четирите си по-големи деца, но на седемдесет и пет чувстваше, че бе преминал възрастта, в

която да се кара на Анабел задето закъснява нощем или спи до обед. Кони я биваше повече в това, а и все още майчинството и близостта с децата ѝ доставяха удоволствие. Престън се радваше да ги посъветва за нещо, ако имаше нужда, но вече не желаше да ги надзирава, а и децата бяха пораснали и не се нуждаеха от надзор от години. Той се радваше на приятелските си отношения с тях сега.

За две-три блажени седмици всеки януари Кони и Престън преставаха да мислят за тези неща. Децата вече не бяха малки и можеха да се справят отлично без тях докато родителите се забавляваха сами. Това бе едно от предимствата на възрастта им, на което и двамата се радваха. Тази година не беше различна. Отидоха на ски в Куршевел, където снегът бе прекрасен, а също и храната. От години отсядаха в семеен хотел, който не беше екстравагантен, а уютен, удобен и романтичен. Децата не се бяха чували с тях откакто заминаха, бяха достатъчно големи, за да оставят родителите си да се радват на зимния си меден месец. По-големите проверяваха Анабел и Бенджи от време на време, за да се уверят, че са добре. Чарли се отбиваше редовно да види Бенджи, а Каролайн звънеше на Анабел, която не се радваше на обажданията ѝ.

В събота сутринта, когато Лайл се събуди, намери бележка от Аманда в кухнята. Пишеше, че има среща с приятели и може да закъснее. Беше му оставила времето и мястото на мача на Томи, което означаваше, че няма да се върне навреме, за да го заведе. Лайл нямаше нищо против да отиде със сина си на мача му в парка. Дори му доставяше удоволствие. Работеше здраво през седмицата и обичаше да прекарва време с децата си през уикенда. Аманда често отиваше на пазар с приятелките си в събота. Не беше нещо необичайно, въпреки че той би предпочел тя да си е у дома с тях. Аманда смяташе съботите за почивния си ден, защото Лайл си беше у дома и можеше да се грижи за децата. Тя предпочиташе да е с приятелките си.

Лайл събуди децата и им направи закуска. По-късно, преди да тръгнат за мача, той приготви обяд и заедно с Томи и Девън хапнаха в кухнята, а те му разказаха какво бяха правили цяла седмица. Лайл обичаше близостта с децата си. Томи се радваше, когато баща му идваше на мачовете му, а Девън никога не хленчеше, че я водеха с тях. Тя искаше да се запише в момичешкия отбор по футбол догодина, когато станеше на осем. Обичаше спорта и се възхищаваше на брат си. През повечето време двете деца се разбираха чудесно, въпреки че Томи беше три години по-голям. Той беше в пети клас, а Девън – във втори.

Беше доста студено, когато излязоха от апартамента, облечени дебело, за да се предпазят от януарския мраз. Лайл накара Девън да сложи допълнителен пуловер под розовото си пухено яке. Мачът трябваше да започне в два часа и той знаеше, че щяха да останат в парка докъм четири. Направи им термос с горещ шоколад и взе бисквити. Отидоха до гаража, качиха се в колата и той ги закара до западната част на Сентръл Парк. Няколко от майките го забелязаха и се извърнаха докато отиваха към редиците с пейки. Томи свали якето и се присъедини към отбора си. Баща му го беше накарал да облече специално топло бельо под екипа си. Лайл седна на пейката, а Девън се стгуши в него. Тя носеше розова плетена шапка и същите ръкавички, както и подплатени с вълна ботуши, за да не ѝ е студено по време на мача. С тъмната си коса и големите кафяви очи, Девън приличаше много на баща си.

Томи беше светъл, с руса коса и сини очи като майка си.

– Здравсти, Лайл – поздрави го една от майките, симпатична блондинка.

Лайл бе добре познат сред родителите, защото често водеше децата си в парка.

– Къде е Аманда? – попита го жената.

– Днес е заета – отговори той простиичко, без да обяснява причините.

Не мислеше, че има смисъл да го прави. Не обръщаше внимание на майките, които го гледаха с възхищение. Лайл махна на един от бащите и той дойде да седне при него. Двамата мъже си бърбиха докато мачът започна, после вниманието им се пренесе върху синовете им на терена. Майките се забавляваха с разговори докато дъщерите или по-малките им синове си играеха около тях.

Лайл наблюдаваше мача, когато едно от момчетата вкара гол, а Томи пропусна да отбележи. Махна му и му извика окуражително.

Накрая отборът на Томи спечели, въпреки че самият той не бе вкарал гол. Но пък беше играл добре, а Лайл никога не го притискаше, че трябва да победи на всяка цена, както правеха някои от другите бащи. По време на мача още две майки дойдоха да си поговорят с него. Той се отнасяше дружелюбно с всички, но никога не флиртуваше с жените. Беше висок мъж, с тъмна коса, като баща си навремето, и топли кафяви очи. Двамата с Аманда бяха хубава двойка. Тя се грижеше отлично за себе си и посещаваше фитнеса три-четири пъти седмично. Беше на трийсет и седем, но изглеждаше десетина години по-млада.

Двамата имаха прислужница, която помагаше и за децата. Беше сериозна жена и осигуряваше на Аманда много свободно време за пазаруване, обеда с приятелки, йога или фитнес. Вечно бе заета с нещо и често се прибираще у дома след като децата се върнеха от училище. За Лайл щеше да е по-лесно, ако тя се разбираше със семейството му, особено със сестрите му, но Аманда никога не положи усилия да се сближи с тях, а и бе наясно с мнението им за нея. Те все още мислеха, че тя бе уловила Лайл на стръвта си и го бе принудила да се оженият. Но пък той с радост бе приел, както повтаряше на родителите и сестрите си.

– Тя не ме принуди да се ожени за нея – напомняше им той, когато станеше дума за брака му, което все още се случваше от време на време. – Искан да го направя. Изборът си беше мой. Това бе правилната постъпка.

Глория изразяваше мнението си най-открито и я наричаше златотърсачка. Лайл винаги казваше, че така или иначе щеше да се ожени за нея, но семейството му не беше убедено в това. В онези дни, докато двамата бяха гаджета, той все още заглеждаше други момичета, но вече не го правеше. Жените често се възхищаваха на хубостта му, но той се преструваше, че не го забелязва, от уважение към Аманда. Беше ѝ предложил брак, когато тя разбра, че е бременна. И той въобще не се поколеба, защото вярваше, че така е редно. Беше се отнасял небрежно към презервативите, затова си плати цената, когато тя забременя. Не съжаляваше за решението си и обичаше децата си, но страстта му към Аманда бе намаляла бързо, а през последните няколко години въобще не съществуваха.

Аманда също не полагаше усилия за връзката им. Жаждата им един към друг отдавна се бе изпарила. Нямаха нищо общо освен децата. Аманда обичаше стила на живот, който той ѝ бе предоставил, и факта, че не ѝ се налагаше да работи, но не се вълнуваше, когато го видеше, както бе в началото на връзката им. Тя почти не помнеше как се бе чувствала тогава и Лайл бе свикнал да живее без любов и нежна милувка. Всъщност, сексът им бе по-добър след като се караха, което правеха често.

Не бяха така близки, както Лайл се беше надявал. Аманда не беше топла, любяща и нежна жена нито с него, нито с децата. Но беше негова съпруга и, също като родителите си, той вярваше, че бракът е обвързване до живот, затова се примиряваше с това, което имаше, макар да не беше много. Аманда не се интересуваше от интелектуални развлечения и не обичаше семейния живот,

който бе важен за него. Не се интересуваше и от бизнеса му и двамата вече рядко си говореха. Тя избягваше да прекарва време с него.

След мача се прибраха у дома в пет часа. Децата отидоха по стаите си, за да гледат филмчета докато стане време за вечеря. Лайл предполагаше, че Аманда ще се прибере дотогава, и реши да поработи на компютъра си. Тя се върна в седем без двайсет, по-късно от обикновено, а бе излязла рано, преди осем сутринта.

Беше отишла в дома на приятелка за тренировка, а после и на пазар. След обяд се бяха отбили в хотел „Плаза“ да пият по едно мартини след пазаруването, което обясняваше късното ѝ прибиране. Аманда обичаше да е с приятелките си и намираще семейния живот с Лайл за скучен.

– Къде, по дяволите, беше? – попита той раздражено, когато тя най-после се появи.

Опитваше се да ѝ осигури достатъчно време за самата нея, но се вбесяваше, когато тя изчезваше и през уикендите.

– Бях навън. Пазарувах. Отбихме се да пийнем преди да се прибера у дома.

– Липсваше на децата – простичко каза той. – И всички познати ме питаха къде си.

Той завиждаше на двойките, които вършеха различни неща заедно, като родителите му. Аманда беше различна, независима, още от самото начало, когато се ожениха. Родителите ѝ се бяха развели, когато тя бе малка, и нямаше пример за добър брак.

Аманда оставяше прислужницата да се занимава с децата, което според Лайл бе нередно, тъй като жена му не работеше. Но се оказа, че тя просто не притежаваше майчински инстинкт. Предпочиташе да ходи на фитнес или да прекарва време с приятелките си.

– И какво им каза? – попита тя.

– Каквото казвам винаги, когато не идваш на мачовете на Томи. Заета си.

Лайл понякога си мислеше дали жена му няма връзка с някого, но не му се вярваше. Тя просто вече не се интересуваше от него, а само от това, което

можеше да ѝ купи. Той винаги бе щедър към нея и не я обвиняваше за това, че им се бе наложило да се оженят. Спазваше своята част от сделката. Сега Аманда беше неговото семейство. Лайл беше изключително мил човек, въпреки че бракът му представляваше разочарование и за двамата им. Никога не бе изисквал тя да се сближи със семейството му. Аманда и Глория се намразиха още в началото, когато сестра му го молеше да не се жени за нея. Аманда беше прекалено различна от жените, с които Лайл излизаше преди. Не беше завършила колеж и нямаше амбиции за кариера. От време на време работеше като манекенка, а друг път – в ресторант. Беше се отделила от семейството си още на шестнайсет години и бе очевидно, че искаше да се омъжи за човек с пари. Глория беше предложила на брат си той да издържа детето, но да не се жени за нея. Това обаче му се струваше нередно, а и произходът ѝ не го притесняваше. Освен това, той се развълнува страхотно в мига, когато видя Томи. През последните години бащинството означаваше все повече за него, доставяше му много по-голямо удоволствие от брака. Лайл искаше и второ дете, което му се струваше нормалното развитие в брака. Аманда не се ентусиазира, но реши, че още едно дете ще циментира сделката между тях още по-солидно и ще накара семейството му да я приеме. Но това не се случи. Второто бебе само убеди семейството, че Лайл никога нямаше да я изостави. Той обичаше дъщеря си не по-малко от Томи. Желанието му към Аманда се изпари след раждането на Девън, макар че тя светкавично възвърна формата си и все още бе красива жена. Но тя въобще не се интересуваше от семейния живот. Израснала в дом, където баща ѝ биеше алкохолизираната ѝ майка и накрая я заряза, Аманда заживя сама на шестнайсет години, когато майка ѝ умря от цироза. Нямаше представа къде се намира баща ѝ и дали въобще бе жив. Лайл я съжаляваше. Тя бе израснала, лишена от всички предимства, които той имаше – любящо семейство, стабилни родители, образование и достатъчно пари. Той я уважаваше за усилията ѝ да оцелее, но тежкият живот я бе направил корава.

Аманда имаше скъпи вкусове и колкото и пари да изкарваше съпругът ѝ, те никога не ѝ бяха достатъчни. Харчеше като луда, най-вече за себе си. Днес се прибра с няколко претъпкани торби от най-скъпите магазини. Никога не се извиняваше за похарченото и се държеше така, сякаш Лайл ѝ беше задължен. Благодарността бе нещо съвсем непознато за нея.

Тя влезе в стаята си, за да прибере покупките, а Лайл се опита да потисне гнева си. Отиде да я потърси, за да я попита какво ще вечерят. Не искаше да се кара с нея, когато децата бяха наблизко.

– Ще поръчаме нещо – спокойно отвърна тя.

Моли, прислужницата им, не работеше през уикенда. Аманда обаче никога не полагаше усилия да сготви нещо. Лайл го правеше понякога в неделя вечер.

– Изморена съм – заяви тя равнодушно.

Лайл кимна и отиде да попита децата какво искат за хапване. И двамата пожелаха пица и той отиде да я поръча. Аманда каза, че ще си направи салата, а Лайл реши да хапне пица с децата. Томи се похвали на майка си, че са спечелили мача, а тя го погледна безизразно. Той знаеше, че майка му не се интересува от футбол, нито кой ще спечели, но винаги търсеше одобрението ѝ и искаше да я впечатли. Изражението ѝ сякаш прободеше сърцето на Лайл, Аманда дори не се опитваше да се преструва. Лайл все още ѝ бе ядосан, когато децата станаха от масата след вечеря.

– Можеше поне да се престориш, че си развълнувана задето отборът му е спечелил – каза той, като изхвърли остатъка от пицата и постави чиниите в мивката. – Това е важно за него.

Томи винаги се бореше за вниманието ѝ, както и баща му бе постъпвал в продължение на години, но Лайл вече не си правеше труда. Преди смяташе, че някъде в нея се крие една топла, различна жена, но вече бе наясно с истината. Томи обаче още не го знаеше. Тормозът, който бе преживяла като дете, я бе направил студена и я бе лишил от чувства.

Тя погледна мъжа си ледено.

– Той знае, че не си падам по спорта.

Не се интересуваше от нищо освен от самата нея, пазаруването и приятелките ѝ. Двата с Лайл никога не бяха харесвали едни и същи хора. Тя обичаше груби и корави личности като самата себе си. След десет години брак смяташе, че Лайл е ужасно скучен и праволинеен. Никога не се беше приспособила към по-консервативния стил на живот, в който той бе израснал. Лайл беше по-буен на младини, когато се запознаха, но бързо бе улегнал. Сега Аманда знаеше, че никога няма да получи одобрението на семейството му, затова вече въобще не се и опитваше. Мразеше ги. Лайл беше мостът между двата враждуващи лагера, заклещен по средата. Аманда обичаше сексапилни дрехи, къси и прилепнали, с огромни деколтета, които подчертаваха фигурата ѝ. Лайл никога не я критикуваше за облеклото ѝ, въпреки че Глория твърдеше, че жена му

изглежда ужасно евтина. Лайл беше толерантен и уважаваше хората. Беше молил жена си няколко пъти да подбира по-скромни тоалети, когато се виждаха със семейството му, но тя правеше каквото си иска. Държеше да ги дразни и да им напомня, че бе спечелила битката още преди десет години, когато той се ожени за нея, бременна в третия месец. Не се налагаше да има вид на евтина, лека жена, за да ги дразни, но го правеше редовно и въобще не се интересуваше как се чувства Лайл и колко неудобно беше за него. Родителите му никога не казваха и дума, но сестрите му не си мълчаха.

Аманда не правеше опити да се впише в семейството. Желанието ѝ се беше изпълнило и се бе омъжила за човек, който да ѝ плаща сметките. Децата ѝ бяха просто аксесоари, средство да изтръгне от баща им каквото пожелае. От няколко години Лайл беше наясно, че не може да я превърне в друг човек. Жена му никога нямаше да отговаря на представата му за съпруга и майка и не изпитваше никакво желание да положи усилия. Не ѝ се налагаше. Аманда смяташе, че семейството му са скучни сноби, и ги мразеше. Лайл вече знаеше, че тя никога нямаше да е като майка му или сестрите му, нито дори като съпругите на приятелите му, и никакви молби нямаше да я променят, затова просто я приемаше такава, каквато си беше, и се примиряваше. Аманда обичаше да се фука и да изглежда секси и евтина. Той отдавна бе приел това, макар често да се караха. Просто вече не се опитваше да я промени. Аманда не изпитваше съчувствие към него или децата. Искаше по-бурен светски живот с хора като нея, с които Лайл отказваше да се вижда.

След вечеря той изгледа един филм с децата, после сложи Девън да си легне и надникна в стаята на Томи да му пожелае лека нощ. Синът му гледаше телевизионен сериал. Лайл затвори вратата тихо и се върна в спалнята, където Аманда се забавляваше с любимото си риалити шоу.

– Нямахте те цял ден. Можеше да прекараш поне малко време с децата тази вечер.

– Защо? – отвърна тя без да го погледне. – С тях съм цяла седмица. Ти си им на разположение през уикенда. Събота и неделя трябва да са свободните ми дни.

Но истината беше, че през седмицата бавачката прекарваше много повече време с децата отколкото Аманда.

– Родителите нямат свободни дни, а и Моли е с тях цяла седмица, а не ти. Никога не си тук, когато се приберат от училище.

– Беше същото, когато аз бях дете, но това не ме уби. Освен това, тогава е курсът ми по йога – каза тя раздражено.

Лайл вечно ѝ досаждаше и искаше тя да прекарва повече време с децата.

– Имаме две деца. Моля те да отделяш повече време за тях. Не искам много. Майка ми винаги си беше у дома, когато се прибирахме от училище – каза той с напрегнат глас.

– Моята пък винаги беше в бара на ъгъла, пияна като тараба – ледено процеди тя.

Аманда стана и излезе от стаята. Лайл я последва в гардеробната ѝ, натъпкана до пръсване с всичко, за което той бе платил, макар никога да не ѝ го напомняше.

– Ако не ти пука за мен, добре, мога да живея с това. Но трябва поне да се преструваш пред децата. Те се нуждаят от теб. Знам, че си имала проблеми като дете, но сега е друго, нашите деца имат нужда от майка – каза той колкото се може по-спокойно, като безуспешно се опита да я убеди.

– Те са си съвсем добре – възрази тя с каменно лице.

Мускулите по челюстта на Лайл заиграха.

– Добре са сега. Но може би един ден няма да бъдат.

Той не искаше децата му да станат като майка си – корави, студени, огорчени и алчни егоисти. Те бяха мили хлапета и той не искаше безчувствената им майка да ги увреди.

– Съдиш за всичко по стандартите на семейството си – обвини го Аманда. – А те са жалки личности, зависими един от друг. Близнаците живеят заедно на трийсет и три години. Глория не е имала сериозна връзка от десет години и вечно се мотае около родителите ти. Ти дрънкаш с тях по телефона непрестанно. Бенджи живее у дома като дете вместо да бъде настанен някъде с хора като него. А Анабел се превръща в лека жена, но семейството ти е прекалено сляпо, за да го забележи. Всички се мислите за чисти и непорочни светци и никой от вас не знае нищичко за истинския живот.

Лайл беше наясно с тежкото детство на жена му, но описанието ѝ на семейството му го обиди страхотно. Ценностната им система и силната им връзка не означаваха нищо за нея.

– Знам, че ги мразиш и те са били сурови с теб понякога. Започнахме лошо с тях. Но не си справедлива. А и това, което казваш за Бенджи, не е вярно. Той се чувства чудесно у дома. Има си работа и мама се отнася прекрасно с него. Справя се добре в приюта за животни, там е вече от пет години и всички го обичат – заяви Лайл решително, защитавайки брат си.

– Ако Бенджи беше от нормално семейство, щяха да го отпратят още преди години. Той не може да живее сам. И какво ще стане, когато родителите ти умрат? Не мисли, че можеш да го доведеш тук. Няма да приема смотания ти брат – грубо каза Аманда.

Очите на Лайл проблеснаха враждебно. Аманда можеше да е ужасно жестока и безсърдечна понякога. Той обожаваше брат си, който страдаше от лека форма аутизъм, но имаше висок коефициент на интелигентност. Проявяваше някои симптоми на Аспергер, но в други отношения бе много способен. Бенджи беше умен и обичлив младеж.

– Той се справя чудесно и е прекрасен човек. Не се нуждае от специален дом. И не се тревожи, никога не бих го настанил при нас. Ти не можеш да се държиш прилично дори със своите деца, толкова си увредена от собственото си скапано детство. Не си нормална майка на собствените си деца, камо ли да успееш да си мила с брат ми. Но никога, докато съм жив няма да го пратя при чужди хора. Той е много по-умен от всички нас, макар понякога да има проблеми в общуването. Внимавай какво дрънкаш, Аманда. Преминаваш някои опасни граници. Примириявам се с много от глупостите ти. Не говори за семейството ми, ако очакваш да продължа да си затварям очите.

Тя го погледна мрачно. Не обичаше да ѝ нарежда да прекарва повече време с децата. Просто нямаше желание да го прави. Сега си наваксваше за всичко, което не бе имала като млада, и въобще не мислеше за децата си. Аманда тълкуваше похарчените за нея пари като любов. Това бе единственото, от което разбираше.

– Ако родителите ти имаха поне малко акъл, щяха да продадат смахнатата си къща и да поделят парите между вас, за да живеете по-добре. Защо трябва да чакаш докато умрат? Те не се нуждаят от дом с подобни размери. Анабел ще се изнесе всеки момент, така че ще останат само с Бенджи.

– Това си е тяхна работа. Имат право да живеят както си искат. Парите и къщата са си техни, а не наши. Не седя бездействено да чакам парите им. Разполагаме с повече от достатъчно, благодарение на това, което печеля. И съм щастлив, че все още си имам родители.

Лайл смяташе, че Аманда се държи безобразно, но се беше случвало и преди. Той знаеше какво бе отношението ѝ към него и семейството му, към близката им връзка и това, което той щеше да наследи някой ден.

– Можеш да имаш много повече сега, ако те продадат къщата – упорито повтори тя.

Парите бяха всичко за нея, главният ѝ интерес към него и причината да запази брака си.

– Това е техният дом, мястото, където израснахме. За теб е само пари.

Алчността ѝ не познаваше граници. Аманда нямаше сантиментални чувства към нещата, които бяха важни за него и семейството му.

– Вие сте като семейство Адамс. Понякога направо ме плашите – грубо изтърси тя.

Но същото това семейство ѝ беше осигурило начин на живот, какъвто никога не би могла да има без тях. Разбира се, Аманда въобще не оценяваше това. Искаше още повече пари и се чувстваше лишена от тях.

– Мисля, че ще е разумно да не говориш за семейството ми – прекъсна я Лайл ядосано и затръшна вратата на гардеробната ѝ.

Той нахлузи маратонките и дебело пухено яке и излезе да потича в студа, за да не си изпусне нервите с жена си.

Аманда спеше, когато той се прибра. Лайл си взе душ и си легна, но остана буден дълго време, като размишляваше върху брака си. Знаеше, че преди десет години бе постъпил правилно, когато се ожени за нея. В тази мисъл намираще успокоение, но му ставаше все по-трудно да живее с резултатите от това решение и понякога се чудеше докъде щяха да стигнат. В момента Аманда вървеше по минно поле и един ден то щеше да избухне. Семейството му беше свято за него, а тя обичаше да го наранява точно там. Това му припомняше коя точно бе жена му, макар да не се нуждаеше от напомняне. Дори собствените ѝ

деца не означаваха нищо за нея, а съпругът ѝ – още по-малко, независимо че ѝ осигуряваше мечтания начин на живот. Тя смяташе, че ѝ се полагаше. Сега обаче поемаше в опасна посока. Лайл беше лоялен към нея десет години, много повече отколкото бе получил от баща си. Семейството му бе много важно за него. В крайна сметка, всички те бяха Уитиър, а Аманда – не. Беше избрала да остане извън семейния кръг и един ден щеше да си плати за това, ако го притиснеш прекалено много. Тя също бе наясно с това, но все пак нахалстваше. Лайл обаче почти бе стигнал точката на кипене.

Понякога се чудеше дали тя не искаше точно това – най-после да го бутне в пропастта. А после какво?